

fra begge Sider, og den gaar ud paa, at det gjælder kun om at holde Kampen ud og at have Laalmodighed, og at man saameget bedre kan gjøre det, som den bestaaende Tingenes Tilstand er en saadan, at, om vi faae Reformere i Nar eller ad Naare, har ikke saameget at sige. Nu skal jeg indrømme, at der vistnok er mange Reformspørgsmaal, hvor det ikke er magtpaaliggende, om vi faae dem gennemførte det ene Nar eller det andet, men der er en Del Spørgsmaal, hvor dette ikke kan siges at være Tilfældet, og blandt disse Spørgsmaal stiller jeg Loven om Hærens Ordning. Der er andre Spørgsmaal, som jeg stiller ved Siden deraf. Dertil henregner jeg Spørgsmaalet om Skoleloven, og jeg vilde ønske, at vi maatte faae dem gennemførte. Men, naar jeg stiller Spørgsmaalet om Hærens Ordning blandt Spørgsmaalene i første Række, er det, fordi jeg tror, at den Erkjendelse ogsaa her er til Stede, at, vil et Folk hævde sin Plads i Nationernes Række, maa det vise, at det er til Sinds at værne om sin Selvstændighed, hvis det behøves. Det var det, der fandt sit Udtryk i Loven af 1867. Jeg veed vel, at der da var delte Meninger om denne Lov. Forkæmperne for Afvæbning havde vel kun faa Talsmænd her i Thinget, men der blev dog fra tvende Sider reist en meget bestemt Modstand imod Loven. Den ene af disse Retninger har allerede været, omtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (S. Kjer), man vilde ikke gaa med til Loven af Frygt for, at den finansielle Bygde, den maatte medføre, vilde komme til at trykke for haardt paa Landets Finantser. Den anden Retning vilde ikke have Loven, fordi man fandt, at den ikke tilstrækkelig løste det, som man ansaa for det Rette, nemlig Militærstaten, og naar det ikke desmindre lykkedes at faae Flertal for Loven og faae den ført gennem, skyldtes det ganske væsenligt, at der i Loven gennem Revisionsparagrafen blev tilføjet en Bestemmelse om, at den kun skulde gjælde i 5 Nar. Denne Revisionsparagraf mødte bestemt Modstand hos den daværende Krigsminister, og der kunde deri synes at ligge et Regn paa, at han mente, at den Lov, der blev skabt den 6te Juli 1867, var saa god, at den ikke behøvedes at revideres. Det er imidlertid min Overbevisning, at, selv om der ikke havde været en saadan Revisionsparagraf, vilde de forskjellige, efterfølgende Krigsministre forlangt have været nødt til at henvende sig til Rigsdagen for at faae ordnet forskjellige Forhold, hvor der havde vist sig Mangler. Det maa jo nemlig vel erindres, at paa mange af Hærens Om-

raader var man kun gaaet Experimentets Vej. Det er isørigt min Tro, at denne Revisionsparagraf hverken har været til Baade for Hæren eller Administrationen; thi dens Tilstedeværelse har ført til, at Ministeriet er gaaet af Veien for mange af de Mangler, Loven viste sig at indeholde, i Tanken om, at Loven dog skulde revideres. Nu er imidlertid Loven ofte nok bleven forelagt, men aldrig er det lykkedes nogensinde at føre Revisionen igennem. Man kunde da spørge: Gave vi da tilfiet Rolle? Ere de Herrer, som før vare Modstandere af Loven, nu bleve Lovens Tilhængere, og ønske de den ikke revideret, fordi de anse den for god? Det vide vi jo Alle ikke er Tilfældet. Grunden maa da nærmest være denne, at man ikke anser Tiden kommen til at gennemføre den Revision, man anser for ønskelig. Men spørger man om, hvem der lider mest derunder, da maa Svaret blive Hæren. Den kommer nemlig til Tid efter anden at befinde sig i en fuldstændig sværende Tilstand, og det er ikke heldigt for Folk, der skulle arbejde mod et vist Maal, ikke at vide, paa hvilket Grundlag de i Fremtiden skulle arbejde. For mit Vedkommende anser jeg det derfor for høist vigtigt at komme til en Revision; jeg indrømmer, at Spørgsmalets Betydning kan overvurderes, men jeg tror, det maa anerkendes at være et Spørgsmaal, som det ikke gaar an at slippe fra sig. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds udtalte en Gang ved en Forhandling om Forsvarsvæsenet, at han og hans Parti ikke maatte Fædrelandskjærligheden med en Krigsalen, faa at den skulde være mest fædrelandskjærlig, der var mest tilbøjelig til at sige Ja og Amen til enhver Forordning paa Forsvarsvæsenets Omraade. Jeg tror, at der er noget Rigtigt i den Betragtning; men spørger jeg, hvorledes skal Fædrelandskjærligheden da vise sig overfor Forsvarssagen, tror jeg, at det kun kan være paa en Maade, nemlig som Medebonhed fra alle Sider til at komme hinanden imøde og komme til Forstaelse. Man vil da maasse sige: Men kom saa os imøde, forlad det Standpunkt, hvorpaa De hidtil har staaet, og som er vort stik modsat. Men mine Herrer, det kommer an paa, hvad man betragter som Revisionens Opgave. Vi have en Hær, skabt ved Loven af 6te Juli 1867; den er det Bestaaende og det Bestaaende har sin Ret. Mit Ønske er at faae det Bestaaende bevaret, samtidig med, at man søger at afhjælpe de Mangler, der i de foreløbne 11 Nar have vist sig derved; men det er ikke mit Ønske at faae kuldfastet det Bestaaende og skabt noget fuldstændig Ny. Denne